

# De oude man op het bankje

Ontmoetingen in het Limburgse  
heuvelland



# De oude man op het bankje

Ontmoetingen in het Limburgse  
heuvelland

Karl van Hees

## **Impressum**

**Titel:** *De oude man op het bankje*

**Auteur:** Karl van Hees – Simpelveld, Nederland

© 2026 Karl van Hees

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behoudens de wettelijke uitzonderingen. Deze roman is een literair-filosofisch werk. Sommige personages, gesprekken en situaties zijn gebaseerd op levenservaringen, ontmoetingen en herinneringen, maar zijn voor literaire doeleinden bewerkt of gefictionaliseerd. Iedere overeenkomst met bestaande personen berust geheel of gedeeltelijk op toeval of op de universele ervaringen die mensen met elkaar delen.

**Auteur:** Karl van Hees

**Woonplaats:** Simpelveld (Limburg, Nederland)

**Uitgave:** Zelfuitgave

**Publicatie:** Amazon Kindle Direct Publishing (KDP)

Verkrijgbaar als:

- Paperback en e-book uitgave

Omslagontwerp: Karl van Hees / AI-ondersteunde vormgeving

Eerste druk: 2026

## Voorwoord

Soms ontmoet je een mens slechts enkele minuten en blijft die ontmoeting je een leven lang bij.

Gedurende mijn leven heb ik duizenden mensen mogen ontmoeten. Als technisch chemicus, als diaken, als pastor, tijdens uitvaarten, huwelijken, huisbezoeken, gesprekken in zorgcentra en ontmoetingen onderweg. Ieder mens droeg een eigen verhaal met zich mee. Verhalen van vreugde en verdriet, van hoop en teleurstelling, van liefde en verlies.

Vaak dacht ik na afloop van zo'n ontmoeting: hierin schuilt een stukje levenswijsheid.

Door de jaren heen verzamelde ik geen voorwerpen, maar verhalen. Sommige waren ontroerend. Andere humoristisch. Sommige bleven jarenlang in mijn geheugen leven. Langzaam ontstond het besef dat al die ontmoetingen samen misschien één groter verhaal vormden.

Zo werd de oude man geboren op het bankje..

Niet als een werkelijk bestaande persoon, maar als een figuur waarin vele mensen samenkomen. De oude man draagt iets van de boer, de mijnwerker, de moeder, de weduwe, de student, de priester, de filosoof en het kind in zich. Hij is tegelijkertijd niemand en iedereen.

Het bankje waarop hij zit bestaat werkelijk. Zoals zoveel bankjes in het Limburgse heuvelland uitnodigt

het voorbijgangers om even stil te worden. Om te kijken. Om te luisteren. Om zich te verwonderen.

Deze roman is geen spannend verhaal in de gebruikelijke betekenis van het woord. Er zijn geen helden, geen schurken en geen spectaculaire gebeurtenissen. Het is een boek over de kleine dingen die uiteindelijk de grootste blijken te zijn.

Over aandacht.

Over herinneringen.

Over vriendschap.

Over geloof en twijfel.

Over ouder worden.

Over loslaten.

En bovenal over liefde.

Wanneer dit boek de lezer uitnodigt om af en toe even stil te worden en met andere ogen naar het leven te kijken, dan heeft het zijn doel bereikt.

Ik wens u een goede wandeling door het heuvelland van de oude man.

Misschien ontmoet u onderweg ook iets van uzelf.

*Simpelveld, zomer 2026*

**Karl van Hees**

*"Alleen liefde heeft toekomst."*

## Inhoud

|                                                                                              |    |
|----------------------------------------------------------------------------------------------|----|
| Voorwoord .....                                                                              | 5  |
| Hoofdstuk 1 — De Wandelaar — Wie ben ik? .....                                               | 8  |
| Hoofdstuk 2 — Het Kind — Waarom verwonderen wij ons niet meer? .....                         | 14 |
| Hoofdstuk 3 — De Processie van het Leven — Wat hebben wij ontvangen? .....                   | 22 |
| Hoofdstuk 4 — De Weduwe — Blijft liefde bestaan? klaar .....                                 | 26 |
| Hoofdstuk 5 — De Bewoners van het Zorghuis — Wat blijft wanneer bijna alles verdwijnt? ..... | 37 |
| Hoofdstuk 6 — De Vreemdeling — Wie waren de engelen op jouw levensweg? .....                 | 43 |
| Hoofdstuk 7 — De Boer — Waarom groeit alles in stilte? .....                                 | 49 |
| Hoofdstuk 8 — De Moeder — Waar begint liefde? .....                                          | 55 |
| Hoofdstuk 9 — De Koempel .....                                                               | 62 |
| Wat draag je mee uit het verleden? .....                                                     | 62 |
| Hoofdstuk 10 — De Muzikant. Waarom raakt muziek ons? .....                                   | 70 |
| Hoofdstuk 11 — De Onderwijzer — Wat geven wij door? .....                                    | 78 |
| Hoofdstuk 12 — De Geliefden — Wat betekent trouw? .....                                      | 84 |

|                                                                                    |     |
|------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| Hoofdstuk 13 — De Verliezer — Wat doen wij wanneer het leven anders beslist? ..... | 89  |
| Hoofdstuk 14 — De Student — Wat moeten wij weten? .....                            | 96  |
| Hoofdstuk 15 — De Wetenschapper — Wat kunnen wij werkelijk weten? .....            | 102 |
| Hoofdstuk 16 — De Priester — Waar woont God? .....                                 | 107 |
| Tussenbeschouwing — Heeft God de Kerk Verlaten? ..                                 | 114 |
| Hoofdstuk 17 — De Gelovige. Waar woont God? .....                                  | 118 |
| Hoofdstuk 18 — De Filosoof .....                                                   | 123 |
| Wat is wijsheid? .....                                                             | 123 |
| Hoofdstuk 19 De Schilder van het Heuvelland De oude man op het bankje .....        | 128 |
| Hoofdstuk 20 — De Oude Vriend .....                                                | 134 |
| Hoofdstuk 21 — De Laatste Bezoeker. Ben ik klaar om los te laten? .....            | 139 |
| Hoofdstuk 22 — De Oude Man .....                                                   | 146 |
| Wie was de oude man werkelijk? .....                                               | 146 |
| Epiloog Het Bankje op de Heuvel .....                                              | 151 |
| Nawoord van de auteur .....                                                        | 156 |
| Over de auteur .....                                                               | 158 |
| Andere boeken van Karl van Hees .....                                              | 159 |



## Hoofdstuk 1 — De Wandelaar — Wie ben ik?

De zomerzon hing hoog boven het Limburgse heuvelland en haar warme licht streek als een gouden sluier over de glooiende velden, de boomgaarden en de oude holle wegen die zich als herinneringen door het landschap slingerden. Op de Huls, hoog boven Simpelveld, stond een eenvoudig houten bankje vanwaar men ver kon kijken, naar de uitgestrekte velden die zich tot aan de horizon ontvouwd, naar de dorpen die als kleine eilanden in een zee van groen lagen, van Epen tot aan het drielandenpunt bij Vaals, tot Aken en naar de wijde hemel die zich boven alles uitspande als een stille koepel van licht.

Op dat bankje zat een oude man.

Hij droeg eenvoudige kleding, een strohoed en een zonnebril die hem beschermden tegen het felle zomerlicht. Zijn grijze haren, die onder de strohoed uit kwamen bewogen zachtjes mee op het ritme van de warme wind die over de heuvels streek. Zijn handen rustten ontspannen op zijn knieën terwijl hij zwijgend voor zich uit keek. Op het eerste gezicht leek het alsof hij naar niets in het bijzonder keek, alsof hij eenvoudig genoot van het uitzicht en de stilte van de middag. Maar wie hem aandachtig zou hebben gadeslagen, had gemerkt dat zijn blik dieper reikte dan de horizon die voor hem lag.

Er lag een bijzondere aandacht in zijn ogen, een rustige aanwezigheid die deed vermoeden dat hij luisterde naar iets wat zich achter de zichtbare wereld

bevond, naar een stem zonder woorden, naar de zachte adem van het landschap zelf.

Het was alsof de velden, de bomen, de wolken en de wind voor hem geen losse dingen waren, maar delen van één groot verhaal dat zich voortdurend vertelde aan wie bereid was stil genoeg te worden om het te horen. En zo zat hij daar, alleen en toch verbonden met alles om hem heen, als een stille getuige van het leven dat zich onder de zomerzon in al zijn eenvoud en schoonheid ontvouwde.

Wandelaars passeerden hem regelmatig. Sommigen groetten vriendelijk. Anderen keken nauwelijks op van hun telefoon. De oude man groette altijd terug met dezelfde rustige glimlach. Hij leek niemand te verwachten en toch leek het alsof hij op iedereen wachtte.

Op een ochtend bleef een jonge wandelaar staan.

"Mooi uitzicht," zei hij terwijl hij uitkeek over het dal.

De oude man knikte.

"Ja," antwoordde hij. "Maar het mooiste zie je niet."

De jongeman keek verbaasd om zich heen.

"Niet?"

"Nee."

"Wat ziet u dan?"

De oude man glimlachte.

"De verbinding."

De jongeman fronste zijn wenkbrauwen.

"Welke verbinding?"

De oude man wees naar het landschap.

"Tussen de velden en de lucht. Tussen de bomen en de wind. Tussen het verleden en de toekomst. Tussen jou en mij."

De jongeman zweeg.

"Ik begrijp het niet."

"Dat geeft niet," zei de oude man. "De belangrijkste dingen begrijpt een mens meestal pas later."

De jongeman aarzelde even en ging toen naast hem zitten.

Een tijdlang zeiden zij niets.

Het leek alsof zij met een lege blik in hun ogen luisterden naar de stilte, de stilte van de leegte. Niet naar een afwezigheid van geluid, maar naar iets dat dieper lag dan woorden. Beneden in het dal klonk het geluid van een tractor. Een buizerd cirkelde hoog boven de velden. In de verte luidde ergens een kerkklok. De wind streek door het hoge gras en bracht de geur van zomer met zich mee.

"Mag ik u iets vragen?" zei de jongeman uiteindelijk.

"Natuurlijk."

"Waar denkt u aan wanneer u hier zo zit?"

De oude man keek opnieuw naar de horizon, alsof hij eerst luisterde naar een antwoord dat al lang aanwezig was.

Toen sprak hij langzaam.

"Ik denk aan de vraag die de mens al duizenden jaren bezighoudt."

"Welke vraag?"

De oude man glimlachte.

"Wie ben ik?"

De jongeman keek hem vragend aan.

"Dat lijkt toch een eenvoudige vraag?"

"Dat denken veel mensen."

"Is dat niet zo?"

De oude man schudde langzaam zijn hoofd.

"De meeste mensen weten hoe zij heten. Zij kennen hun beroep. Zij weten waar zij wonen. Zij kennen hun geschiedenis. Maar dat is nog geen antwoord op de vraag wie zij werkelijk zijn."

De jongeman zweeg.

"Toen ik jong was," vervolgde de oude man, "dacht ik dat ik was wat ik deed. Later dacht ik dat ik was wat ik geloofde. Weer later dacht ik dat ik was wat ik had meegemaakt."

"En nu?"

De oude man keek naar de wolken die langzaam over de heuvels dreven.

"Nu weet ik het niet meer zo zeker."

De jongeman glimlachte.

"Dat is niet het antwoord dat ik verwachtte."

"Misschien zijn antwoorden soms gevaarlijk."

"Waarom?"

"Omdat ze ons doen ophouden met vragen."

De jongeman dacht daarover na.

De oude man vervolgde:

"Een kind vraagt voortdurend waarom. Een volwassene denkt vaak dat hij het antwoord al kent. Misschien begint wijsheid wel wanneer een mens opnieuw leert vragen."

"En hebt u het antwoord nooit gevonden?"

De oude man glimlachte.

"Misschien is het leven niet bedoeld om alle antwoorden te vinden."

"Waarvoor dan wel?"

"Om steeds dieper te leren kijken."

De wind streek over de velden.

De zon stond hoog boven het landschap.

"Wanneer ik naar die horizon kijk," zei de oude man,

"besef ik telkens opnieuw hoe weinig ik weet."

"Maakt dat u niet onzeker?"

"Nee."

"Waarom niet?"

"Omdat verwondering mooier is dan zekerheid."

Opnieuw viel er een stilte.

De jongeman keek naar het landschap.

Voor het eerst sinds lange tijd voelde hij geen behoefte om ergens heen te gaan.

Geen behoefte om zijn telefoon te pakken. Geen behoefte om iets te bewijzen.

Hij zat daar eenvoudig.

En keek.

Zoals de oude man keek.

Naar de velden.

Naar de lucht.

Naar de wereld.

En misschien ook een beetje naar zichzelf.

"Denkt u dat iedereen zichzelf ooit vindt?" vroeg hij na een tijdje.

De oude man dacht even na.

"Nee."

"Dat is een somber antwoord."

"Niet echt."

"Waarom niet?"

"Omdat ik denk dat een mens zichzelf niet vindt zoals je een verloren sleutel vindt."

De jongeman keek hem vragend aan.

"Hoe dan wel?"

"Een mens groeit langzaam naar zichzelf toe."

De jongeman keek opnieuw naar de horizon.

De oude man glimlachte.

Het gesprek was begonnen.

Dat wist hij.

Misschien zou het een uur duren.

Misschien een leven lang.

Want sommige vragen eindigen niet met een antwoord. Sommige vragen worden een weg.

En wie eenmaal op die weg stapt, ontdekt dat de vraag "Wie ben ik?" uiteindelijk dezelfde vraag is als: "Wat is het leven?" en misschien zelfs: "Wie kijkt er door mijn ogen naar deze wereld?"

De oude man keek naar de jongeman.

De jongeman keek naar de horizon.

De zomerwind streek over de heuvels.

En ergens tussen hemel en aarde begon een zoektocht die nooit helemaal voltooid zou worden.

Misschien was dat precies de bedoeling

## Hoofdstuk 2 — Het Kind — Waarom verwonderen wij ons niet meer?

De dagen gingen voorbij zoals dagen dat doen. De zon kwam op boven de heuvels, trok langzaam haar baan langs de hemel en verdween tegen de avond

weer achter de verre horizon. De oude man zat vaak op hetzelfde bankje. Niet omdat hij nergens anders heen kon, maar omdat hij had ontdekt dat men soms verder ziet wanneer men stil blijft zitten dan wanneer men voortdurend onderweg is.

Op een warme middag hoorde hij plotseling snelle voetstappen achter zich. Hij draaide zich om en zag een jongen van een jaar of acht. Het kind rende door het hoge gras alsof de wereld één groot avontuur was. In zijn hand hield hij een tak die voor hem tegelijk een zwaard, een wandelstok en een toverstaf leek te zijn.

Hij bleef plotseling staan toen hij de oude man zag.

"Zit u hier iedere dag?" vroeg hij.

De oude man glimlachte.

"Bijna iedere dag."

"Verveelt dat niet?"

De oude man keek naar het landschap.

"Nog nooit."

Het kind keek verbaasd.

"Maar hier gebeurt toch niets?"

De oude man lachte zacht.

"Dat denken veel mensen."

Het kind zette een paar stappen naar voren en keek nieuwsgierig om zich heen.

"Wat gebeurt er dan?"

De oude man wees naar een wolk die langzaam boven de velden dreef.

"Die wolk verandert van vorm."

Hij wees naar een boom verderop.

"Daar bouwt een vogel aan een nest."

Hij wees naar een veld vol klaprozen.  
"De bloemen draaien zich naar het licht."  
Het kind keek aandachtig.  
"Dat gebeurt toch altijd?"  
"Juist daarom zien de meeste mensen het niet meer."  
Een zachte wind streek over de heuvel.  
"Waarom kijkt u zo vaak naar de verte?" vroeg het kind.  
"Omdat ik dan herinnerd word aan iets."  
"Aan wat?"  
"Aan hoe groot de wereld eigenlijk is."  
Het kind knikte alsof het antwoord volkomen logisch was.  
Even later wees hij naar een vlinder die vlak voor hen neerstreek.  
"Kijk!"  
Zijn stem klonk alsof hij een verborgen schat had ontdekt.  
De oude man keek naar de vlinder en glimlachte.  
"Zie je, dat bedoel ik."  
"Wat bedoelt u?"  
"Jij kunt nog kijken."  
Het kind fronste.  
"Dat kan toch iedereen?"  
"Nee."  
"Waarom niet?"  
De oude man dacht even na.  
"Omdat veel mensen op een dag ophouden met kijken."  
Het kind begreep het niet.  
"Maar hoe kan dat?"